

СТ А Н О В И Щ Е

на фондация „Български адвокати за правата на човека“ във връзка с конституционно дело № 18 от 2022 г. за установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите “и действия” и “ревизии”, и т. 6 в частта относно думите “или друго закононарушение” от Закона за съдебната власт.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 15 ноември 2022 г. по конституционно дело № 18 от 2022 г. по описа на Конституционния съд (КС) е допуснато за разглеждане по същество искането на Министерския съвет (МС) за установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 145, ал.1, т.3 в частта относно думите “и действия” и “ревизии”, и т. 6 в частта относно думите “или друго закононарушение” от Закона за съдебната власт

В искането си МС излага мотиви, че разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ разширява правомощията на прокурора извън рамките определени в чл.127 от КРБ като му дава възможности да възлага проверки не само при данни за незаконосъобразни актове, но и при незаконосъобразни действия. Според вносителя на искането това възлиза на предварителен контрол и обхваща неограничен по своя характер дейности на изпълнителната власт.

По отношение на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 6 от ЗСВ в искането се посочва, че предвиждането прокурорът да прилага предвидените от закона мерки при наличие на данни, че може да бъде извършено престъпление от общ характер или

“друго закононарушение” в частта в “друго закононарушение представлява “превантивно правомощие на прокуратурата” и е характерно за общия надзор за законност, какъвто не е предвиден в действащата Конституция.

В отговор на отправената с Определение № 9 от 15 ноември 2022 г. на Конституционния съд по к. д. № 18/2022 г. покана, фондация „Български адвокати за правата на човека“ представя своето становище по допуснатата за разглеждане по същество част от искане на МС за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия“ и „и ревизии“ и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение“ от Закона за съдебната власт.

I. Обхват на анализа за съответствие на атакуваните части от чл.145 ЗСВ с Конституцията на Република България

Считаме, че анализът на конституционносъобразността не следва да бъде извършен изолирано по отношение на конкретните думи и фрази – част от текста на разпоредбата на чл.145 ЗСВ и че този анализ следва да обхване техния смисъл и значение в контекста на пълния текст на чл. 145 ЗСВ и ефекта на прилагането на тази разпоредба върху правоотношения, права и интереси на други държавни органи, длъжностни лица, юридически и физически лица.

Чл. 145 ал.1 ЗСВ овластява прокурора при изпълнение на предвидените в закона функции

(т.3.) „да възлага на съответните органи при данни за ... незаконосъобразни... действия да извършват проверки ... и ревизии в определен от него срок, като му представят заключения, а при поискване - и всички материали“;

....

(т. 6.) „да прилага предвидените от закона мерки при наличие на данни, че може да бъде извършено (не само престъпление от закона, но и) друго

закононарушение“.

Според чл. 145 ал. 3 от ЗСВ, „[р]азпореждания[та] на прокурора...са задължителни за държавните органи, длъжностните лица, юридическите лица и гражданите“.

Споделяме мнението на Венецианската комисия (§9 от становището от 2022 г. по НПК и ЗСВ), че законът допуска „неясно дефинирана власт за намеса от името на държавата в административни (ненаказателни) въпроси, дори в частни спорове, за извършване на проверки и издаване на задължителни заповеди, дори когато случаят не изисква отговор на въпроси по наказателния кодекс“.

Настоящото становище е съобразено с трайната практика на Конституционния съд да не ограничава прегледа си за съответствие с конкретно сочените в искането разпоредби на Конституцията и такива разпоредби не са цитирани в Определението за допустимост на искането на Министерски съвет – предмет на настоящето конституционно дело.

II. Несъответствие на атакуваните части от чл. 145 ЗСВ с Конституцията

II.1. Нарушение на принципа за разделение на властите

Конституционният съд нееднократно е достигал до недвусмисленото заключение, че **чл. 127 КРБ изброява изчерпателно функциите на прокуратурата** и че „специфичната основна функция на прокуратурата – да следи за спазването на законността“, се осъществява не произволно, а в строго определени от конституционния законодател граници, очертани чрез способите, формулирани в тази разпоредба.“

Считаме, че **предвидената в атакуваните части на чл. 145 ЗСВ компетентност на прокуратурата** да възлага проверки и ревизии при данни за „незаконосъобразно действия“ както и овластяването ѝ да „прилага предвидените от закона мерки“ при наличието на данни, че може да бъде извършено „друго

закононарушение“, попада извън рамката на чл. 127 от Конституцията и допуска намеса на прокуратурата в конституционно очертаната компетентност на други власти. **В нарушение на принципа на разделението на властите** тя позволява на прокуратурата превантивни и други действия, в случаи, които не съдържат данни за извършено престъпление от общ характер, не изискват евентуалното негово разследване и не обслужват предприемането на действия за отмяна на незаконосъобразни актове, предвидена в т. 5, нито която и да е друга функция очертана в чл. 127 от КРБ и я овластяват да издава задължителни за други органи, физически и юридически лица разпореждания и дори да налага „предвидените в закона мерки“ в случаи на „други закононарушения“.

Тези разширени функции, както и придадената обвързваща сила на разпорежданията на прокурора в случаи извън рамката на чл. 127 КРБ открито възстановяват възложения на тази институция до приемането на Конституцията от 1991 г. общ надзор за законност. Както се посочва и в Определението на КС за допустимост на искането на МС по настоящето дело обаче, „[з]а разлика от Конституцията от 1971 година, която предвиждаше, че главният прокурор упражнява „надзор за точното и еднакво изпълнение на законите от министерствата и другите ведомства, местните държавни органи, стопанските и обществените организации, длъжностните лица и гражданите“, действащата Конституция не урежда т. нар. „общ надзор за законност“. Прокуратурата не упражнява общ надзор, а следи за спазването на законността чрез функциите, които изчерпателно са определени от Конституцията... **[Н]икакво установено със закон правомощие на прокуратурата няма да има конституционно основание, ако не попада в обхвата на чл. 127 от Основния закон, дори обективно да е насочено към защита на законността**“ (Решение на Конституционния съд № 4/2017 г. по к. д. № 16/2016 г.).

Още в преамбюла на Конституцията е записан стремежът за създаване на демократична и правова държава. В Глава първа, озаглавена “Основни начала”, в чл.4, ал. 1 се потвърждава, че Република България е правова държава, която се

управлява според Конституцията и законите на страната; в чл. 5, ал.1 се провъзгласява върховенството на Конституцията и в чл.8 принципа за разделение на властите. Изграждането на една държава като демократична и правова, изисква и определено качество на законодателството, като приетите от НС закони, особено тези, които определят правомощията на конституционно регламентирани държавни органи следва не само да не противоречат на Конституцията, но и да не водят до обезсмисляне на принципа за разделение на властите, т.е. до положение, в което на едната от властите обикновения законодател да предвиди такива правомощия, които да излязат извън рамките на конституционната регламентация и с които правомощия на практика да може да изझे или да се намеси във функциите на една от другите две власти. В практиката си КС е приел, че “функциите на прокуратурата и способите за тяхната реализация са визирани от учредителната власт в разпоредбата на чл. 127 от Конституцията” (Решение № 8 от 1.09.2005 г. на КС на РБ по к. д. № 7/2005 г.). Особено внимание се обръща на обстоятелството, че главната задача, която основният закон възлага на прокуратурата, е да следи за спазване на законността като правозащитната функция, която обаче не може да се осъществява произволно, а в строго определени от конституционния законодател граници, очертани от него чрез способите, които са формулирани в разпоредбата на чл. 127, т. 1 - 4 от Конституцията.

Способите обаче следва да се разбират като правомощия или компетенции, което е залегнало несъмнено в Решение № 7 от 16.12.2004 г. на КС на РБ по к. д. № 6/2004 г.

За да стигне до този извод, КС първо е изяснил, че прокурорът като субект и страна в наказателното производство не отстоява и не реализира свои собствени интереси и права, а отстоява активно интересите на държавата и обществото, като в Конституцията са очертани основните рамки на прокурорската дейност, а именно да "следи за спазване на законността, като: 1. привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и поддържа обвинението по наказателни дела от общ

характер; 2. упражнява надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки; 3. предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове; 4. в предвидените със закон случаи участва в граждански и административни дела. В решението многократно е отбелязано, както следва: “чрез визираните разпоредби в НПК не се засяга конституционно установеното **правомощие** на прокурора по чл. 127, т. 1”; “когато отмени постановлението и върне делото на прокурора със задължителни указания, съдът не навлиза ли недопустимо в изключителните **правомощия** на прокуратурата, визирани в чл. 127 от Конституцията”; “В тази връзка е необходимо да се отбележи, че прокурорът участва в наказателния процес като представител на прокуратурата, на която именно в чл. 127 Конституцията възлага определени **правомощия**”; “При преценката за конституционосообразност в този случай съдът следва да обсъди дали се засяга установената в чл. 127, т. 1 от основния закон **компетентност** на прокуратурата”.

Видно Конституционният съд приравнява способите за реализиране на основната функция на прокурора с неговите правомощия или компетенции. По-конкретно, цитираното решение е свързано с правомощията на прокурора в наказателния процес. Залегналите в него критерии трябва да се приложи и в други случаи при които се детайлизират компетенциите и правомощията на прокурора. Приема се, че когато обикновеният законодател регламентира правомощията на прокурора следва да се изхожда от така очертаната ясна конституционна рамка. Всяка една по-подробна регламентация на способите, чрез които тази основна за прокуратурата функция се осъществява не може да е произволна (Решение № 7 от 16.12.2004 г. на КС на РБ по к. д. № 6/2004 г.) За да е конституционосообразна, тя трябва да е в синхрон и да не противоречи до степен на отрицание със способите, които са лимитирани и точно формулирани в цитираната разпоредба на чл. 127 т. 1 – 4 от Конституцията. В същото това решение, според Конституционния съд този извод се потвърждава и от синтактичния анализ на текста. Посочените в подчиненото изречение способности са приобщени към главното със съюза "като", което ясно показва,

че те не могат да бъдат разбирани по друг начин, освен като способности, чрез които се осъществява основната, главна задача на прокуратурата - да следи за спазването на законността. Добавянето на нови способности/правомощия/компетенции, които не са сред изчерпателно изброените в чл.127 от Конституцията влече след себе си противоконституционното на съответните разпоредби. Разпоредбата на чл.145, ал.1, т.3 в частта относно думите “и действия” и “ревизии” добавя нови правомощия за прокурор, а именно да възлага на органи извън прокуратурата и извън системата на изпълнителната власт отговорна за провеждане на разследванията и изпълнение на наказанията, да извършва проверки и ревизии за незаконосъобразни действия. Такова правомощие не е предвидено в Конституцията, където недвусмислено е посочено предприемане на действия по отмяна на незаконосъобразни актове, т.е. прокурорът може да възлага проверки единствено в случаите когато става въпрос за незаконосъобразен акт, но не и действие на орган на изпълнителната или законодателната власт. Конституцията в чл.127, т.3 не е посочила действия, а само актове, които не включват в себе си действия. Това произтича от езиковото тълкуване на разпоредбите в Конституцията, където думата актове се използва общо 22 пъти и от които е видно, че ясно се прави разграничение между акт и действие.

Същевременно възлагането на проверки и ревизии, контролът на държавни органи и длъжностни лица, като дейност, която е извън провеждането на разследване, изпълнението на наказанието и принудителните мерки и участието по граждански и административни дела представлява намеса в правомощията на една от другите две власти. Това съставлява нарушение и на чл. 8 от Конституцията. В своето Решение № 7 от 13.09.2006 г. по к. дело № 6/2006 г. Конституционният съд изрично потвърждава, че всяка от трите власти е натоварена със специфични функции, които не могат да се възлагат на органи, упражняващи някоя от другите власти, тъй като така би се променил установеният модел на разделение на властите прогласен в Конституцията, а това ще засегне и формата на държавното управление.

Разпоредбата на чл. 145, ал.1, т. 6 от ЗСВ гласи, че при изпълнение на

предвидените в закона функции прокурорът може да прилага предвидените от закона мерки при наличие на данни, че може да бъде извършено престъпление от общ характер или друго правонарушение. По същество този текст дава на прокурора правомощия да извършва превантивна дейност в случаите когато може да бъде извършено престъпление или друго правонарушение. Превантивната дейност по своята същност надхвърля запазената за прокуратурата функция по спазване на законността чрез посочените в чл. 127, т. 1-6 от Конституцията правомощия/компетенции и способности и същата е характерна за изпълнителната власт. С тази законодателна техника е нарушен принципът на разделение на властите, закрепен в чл. 8 от Конституцията. Както вече посочихме по-горе, в Решение № 7 от 13.09.2006 г. по к. д. № 6/2006 г. е прието, че всяка от трите власти е натоварена със специфични функции, които не могат да се възлагат на органи, упражняващи някоя от другите власти, тъй като така би се променил установеният модел на разделение на властите прогласен в Конституцията, а това ще засегне и формата на държавното управление. Действията по предотвратяване на престъпленията и правонарушенията са присъщи на изпълнителната власт, което пряко произтича от разпоредбата на чл. 105 от Конституцията, което е доразвито в чл. 2 от ЗМВР, предвиждащ, че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. Следователно възлагането на такава функция противоречи както на принципа на разделение на властите, така и на чл. 127, т.1-6 от Конституцията, където не се предвижда за прокурора да извършва дейности по превенция.

По тези съображения подкрепяме искането за обявяване на атакуваните части от чл. 145 ЗСВ като надхвърлящи конституционните правомощия на прокуратурата по чл.127 и противоречащи на принципа за разделение на властите.

II.2. Нарушение на принципа на правовата държава

Твърде общото формулиране и неяснота на изразите „незаконосъобразни действия“ и „други закононарушения“, както и липсата на конкретика относно кръга от възможни „мерки“ и задължителни „разпореждания“ крие риск от недопустимо широка дискреционна власт и създава предпоставки за непредсказуемост и противоречивост в съдебната практика, което **нарушава принципа на правовата държава** (Решение на КС № 13/2022 по к. д. № 8/22).

Тези характеристики на атакуваните части от чл. 145 отварят вратите за произволна намеса в правоотношения и интереси, която е извън изчерпателно посочените в чл. 127 от Конституцията функции на прокуратурата и създават предпоставки за **правна несигурност на засегнатите лица в нарушение на изискванията за върховенство на правото**. От мотивите към Законопроекта за изменение и допълнение на ЗСВ от 2016 г. става ясно, че законодателят е отчел тази несигурност, но е счел за необходимо да ограничи само нейната продължителност (при това не особено ефективно). Изискването за правна сигурност е свързано и с изискването за защита от произвол, доколкото неясната правна норма предоставя широко поле за недобросъвестност в правоприлагането. Това изискване предполага ясно дефиниране на предпоставките и условията за упражняване на предвидените в закона правомощия на властите, така че засегнатите лица да могат да съобразяват своето поведение с изискванията на закона. Конституционният съд е постановявал (Решение № 12 по к. д. № 13/2015 г., Решение № 5/2014 г. по к. д. № 2 от 2014 г.), че „правовата държава не търпи формулирането на неясни, двусмислени законови разпоредби особено когато законодателят навлиза в сферата на правата и свободите на индивида“ (вж. и т. II.3. за ефекта от прилагането на чл. 145 ЗСВ върху сферата на правата и свободите на индивида виж по-долу).

Считаме, че тези аргументи са валидни и по отношение на визираните части от чл.145 ЗСВ и по тези съображения считаме, че те **противоречат на принципа на правовата държава - чл. 4, ал. 1 от Конституцията**.

II.3. Нарушение на правото на защита

Законът не предвижда и процедурни гаранции за предотвратяване на произволното упражняване на предоставените с атакуваните части на чл. 145 ЗСВ правомощия на прокуратурата. Визираните в чл. 145 ЗСВ задължителни разпореждания и мерки се издават по еднолична преценка на прокурора съобразно закона и неговото „вътрешно убеждение“. Засегнатите лица и/или институции не разполагат с възможности за участие при взимането на тези решения, или оспорването на тяхната законосъобразност, пропорционалността и продължителност пред независим орган – извън вътрешния контрол от горестоящ прокурор. Законът не сочи и ред за тяхната отмяна или друга адекватна и навременна защита пред съд срещу евентуалното им произволно упражняване, каквито изискват принципите на върховенството на закона и присъщите на разделението на властите механизми за взаимно възпиране на властите. Именно тези механизми са в основата на разделението на властите и служат за предотвратяването на евентуално недопустима намеса и произволно упражняване на властническите правомощия, които Конституцията възлага на всяка от тях.

Не на последно място и независимо от това дали предписанията на чл. 145 ЗСВ представляват индивидуални административни актове, допълнителни функции извън очертаните в чл. 127 КРБ или инструментариум за осигуряването на осъществяване безспорно е, че прилагането на атакуваните части от действащата разпоредба на чл. 145 ЗСВ, който възпроизвежда изцяло текста на чл.119 от ЗСВ от 1994 г., засяга пряко и продължително защитени от Конституцията права и интереси на засегнатите субекти.

Конституционният съд е последователен в своята позиция, че всяко ограничение на основно право трябва да е наложително за защита на определена категория обществени интереси, да бъде най-подходящо и възможно най-меко средство за постигане на конституционно оправданата цел (Решение № 14 по к. д. № 12/2014 г.). В редица свои решения Конституционният съд е застъпвал също

позицията, че доколкото е допустимо, ограничението на правата следва да е предвидено в закон, необходимо и пропорционално на преследваната цел в обществен интерес, и съпътствано от гаранции за ефективно защита.

Конституционният съд е изразявал и съображения, че „[н]аличието на действителна възможност за упражняване на правото на защита е условие за ефективността на това право и може да бъде определено като конститутивен (и конституционен) елемент на последното - чл. 56 и чл. 120, ал. 2 от Конституцията“ и е „намирал за необходимо да подчертае, че конституционносъобразността на оспорените разпоредби е обусловена именно от осигуряването на правото на защита“ (Решение № 2/2000 г. по к.д. № 2/2000 г.)

В настоящия случай оспорваните разпоредби, с които прокурорът е овластен да издава задължителни разпореждания и да налага неконкретизирани мерки, не са съпътствани от процесуални гаранции за предотвратяването на риска от евентуално ненужното, диспропорционално, или прекомерно продължителното засягане на конституционно защитени права и интереси на частноправните субекти. Законът не предвижда и възможност за обезвреда или компенсация на евентуално настъпилите вредоносни последици от тях.

В решенията по делата *Злинсат СПОЛ С.Р.О срещу България* от 15 юни 2006, (Жалба по. [57785/00](#)) и *Международна банка за търговия и развитие АД и други срещу България* от 2 юни 2016г. (Жалба № [7031/05](#)) Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) е обсъдил съответствието на осъществената по реда на чл. 119 ЗСВ (отм.) намесата в правото на мирно ползване на собствеността по смисъла на чл. 1 от Първия допълнителен протокол към Европейската конвенция за правата на човека във връзка с издадени разпореждания и налагане на мерки на прокуратурата за спиране на изпълнението на приватизационен договор и евикция на дружеството-приватизатор (*Злинсат*) или недопускането на законното ръководство на лицензирана банка до работните им места и осъществяването на техните функции, което е

допринесло за последващото отнемането на лиценза на банката и обявяването ѝ в несъстоятелност (*Международна банка за търговия и развитие*).

По делото *Злинсат* Съдът в Страсбург посочва, че намесата в правото на собственост на дружеството-приватизатор е била осъществена по „правила, които изглежда ... дават на прокуратурата пълна свобода на действие по начин, какъвто смятат за подходящ, който в някои случаи може да доведе до сериозни и важни последици за правата на частни и юридически лица.“ ЕСПЧ припомня, че прокурорът не може да се счита за независим съд както в наказателния процес, така и в гражданските и административните процеси, и че „Върховният административен съд е постановил, че прокурорските постановления като цяло не подлежат на съдебен контрол, защото те не са административни решения, тъй като Прокуратурата е част от съдебната система, нейната задача е да защитава законността, тя е централизирана структура и всички прокурорски постановления могат да се обжалват пред по-горестоящи прокурори. За разлика от решенията на административните власти, които подлежат на съдебен преглед, освен ако не е предвидено друго по закон, постановленията на прокурорите могат да бъдат разглеждани детайлно от съдилищата само в случаите, изрично предвидени в закона, а случаят не е такъв по отношение на постановленията, взети на основание на Член 119 от Закона за съдебната власт от 1994 (опр. № 10697 от 25 ноември 2003 г. по адм. д. 4844/2003 г., ВАС, пето отделение; опр. № 3815 от 27 април 2005 г. по адм. д. № 3033/2005 г., ВАС, петчленен състав; опр. № 5065 от 2 юни 2005 г. по адм. д. № 11114/ 2004 г., ВАС, петчленен състав)“. ЕСПЧ е достигнал до извода, че „[т]ази свобода и съпътстващата липса на адекватни процедурни гаранции, като основни процедурни правила и, както вече бе констатирано от Съда, контрол от независим орган, и в резултат от това на неяснота и несигурност, обкръжаващи правомощията на прокуратурата в тази област, водят Съда до заключението, че липсва минимална степен на правна защита, на която имат право физически и юридически лица според върховенството на правото в едно демократично

общество.“ ЕСПЧ приема оплакванията по делото *Международна банка за търговия и развитие* за сходни с тези по делото *Злинсат* и припомня, че в това решение е постановил, че **„решения, взети от органите на прокуратурата в хода на упражняването на техните неясно определени и неограничени правомощия по чл. 119(1)(6) от Закона за съдебната власт от 1994 г. ... не са подкрепени с достатъчно ефективни гаранции срещу произвол и не могат да се смятат за законни по смисъла на чл. 1 от Протокол № 1.“**

Липсата на ясна процедура, възможност за участие и за защита на засегнатите права на дружествата-жалбоподатели пред независим орган – различен от прокурора, са довели ЕСПЧ и до извода за нарушение на правото на достъп до съд по чл.6 от ЕКПЧ.

Конституционният съд всякога е отстоявал принципа, че **ограничения на правата и свободите са допустими само доколкото са предвидени в закон и са осигурени средства за защита срещу евентуален произвол.**

Доколкото в Решение 11/2016г. по к.д. № 7/2016 г. Конституционният съд е намерил, че *„в случаите, когато прокурорът не изпълнява, нито осигурява изпълнението на конституционните функции на прокуратурата, а действа като административен орган, издадените от него разпореждания следва да се третират като управленски (административни) актове, за които няма основание да се ползват с режим, различен от установения в чл. 120 от Конституцията за всички административни актове“* и е посочил, че *„институтът на вътрешния контрол в рамките на самата прокуратура върху актовете и действията на отделния прокурор е установен първично в Закона за съдебната власт (ЗСВ). Не може обаче да бъде споделена тезата, че сам по себе си той изключва възможността за съдебен контрол“*, следва да отбележим, че националните съдилища възприемат представителите на прокуратурата като органи на съдебната, а не на изпълнителната власт. Не е известна промяна в тяхната практика, посочена в цитираното по-горе решение на ЕСПЧ по делото *Злинсат*, според която всички актове и действия на

прокурора могат да бъдат обжалвани пред непосредствено по-горестоящата прокуратура, доколкото не е изрично предвиден съдебен контрол. Същевременно, законът не предвижда ясна процедура за издаването на актове и разпореждания на прокурора, в която засегнатите лица да могат да участват. От друга страна, конституционната разпоредба на чл. 120 в случая не е конкретизирана с посочен в закона съд, компетентен да осъществи всеобхватен съдебен контрол върху формално законосъобразни актове на прокуратурата и евентуално да ги отмени поради липса на необходимост, диспропорционалност, несъответствие с легитимна цел и/или прекомерна продължителност. Главният прокурор, който осъществява надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори (чл. 126 ал.2 от Конституцията), също счита, че формалната законосъобразност на действията на прокуратурата е достатъчна въпреки тяхната „непремереност“¹.

На следващо място използваната в чл. 145, ал. 1, т. 6 законодателна техника “и друго закононарушение” е твърде абстрактна и може да доведе до засягане на основни права и свободи на граждани или намеса в дейността на държавни органи в най-различни правни отрасли. Съществува възможност прокурорът чрез актовете си да регулира чисто гражданскоправни отношения – например при опасност от неизпълнение на договор. Това би довело до произвол, доколкото едни такива актове и действия на прокурора няма да подлежат на съдебен контрол, няма да почиват на ясен закон и ще са в нарушение на принципа на правовата държава. Предвид изложеното заставаме зад становището, че в тази част “и друго закононарушение” разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 6 от ЗСВ е противоконституционна.

Поради изложеното считаме, че в **нарушение на гарантираното от чл. 56 от Конституцията право на защита**, с атакуваните части от чл. 145 ЗСВ се допуска **намеса в конституционно защитени интереси и основни права, която не е**

---

¹ Интервю на Иван Гешев за в-к Филтър - <https://filternews.bg/%D0%B3%D0%BB%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D1%8F%D1%82-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BA%D1%83%D1%80%D0%BE%D1%80-%D0%B8%D0%B2%D0%B0%D0%BD-%D0%B3%D0%B5%D1%88%D0%B5%D0%B2-%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%B4-%D1%84%D0%B8/>).

съпроводена от необходимите процесуални гаранции и ефективни средства за защита.

III. Заключение

Фондация “Български адвокати за правата на човека” подкрепя искането за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия” и „и ревизии” и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение” от Закона за съдебната власт поради нарушение на принципите за разделение на властите, правовата държава и правото на защита.

Считаме, че изложените аргументи са еднакво валидни както ако оспорените части от разпоредбата на чл. 145 ЗСВ се възприемат като функции извън предвидените в чл. 127 от Конституцията, така и ако те се окачествяват като способности или „правен инструментариум“, без които осъществяването на конституционно установените функции би било затруднено.

С уважение,

Станислав Костов

Председател на УС на Фондация „Български адвокати за правата на човека“